

ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ
8^Ο ΤΜΗΜΑ ΕΜΠΡΑΓΜΑΤΟ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ 798/2022
ΤΟ ΕΦΕΤΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Αποτελούμενο από τους Δικαστές Δημήτριο Οικονόμου, Πρόεδρο Εφετών, Χριστίνα Πουρνάρα, εφέτη - εισηγήτρια. Δημήτριο Οικονόμου, εφέτη, και από το Γραμματέα Νικόλαο Καλαντζή.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του στις 14 Οκτωβρίου 2021, για να δικάσει την υπόθεση μεταξύ:

Της εκκαλούσας: του, κατοίκου (οδός αριθ.), η οποία εκπροσωπήθηκε από τον πληρεξούσιο δικηγόρο της Βασίλειο Γκουζάνη.

Των εφεσιβλήτων: 1) του, κατοίκου (οδός αριθ.), τον οποίο εκπροσώπησε η πληρεξούσια δικηγόρος του Ελεούσα Σακελλαροπούλου, 2) του , κατοίκου (οδός αριθ.) και 3) του, κατοίκου (οδός αριθ.), τους οποίους εκπροσώπησε ο πληρεξούσιος δικηγόρος τους Παναγιώτης Τσιλιμιδός.

Η εκκαλούσα ζήτησε να γίνει δεκτή η από με αριθμό εκθέσεως καταθέσεως ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών αγωγή της κατά των εφεσιβλήτων.

Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με τις μη οριστικές και αποφάσεις του, έταξε όσα ορίζονται σε αυτές. Τελικά δε εξέδωσε την εν μέρει οριστική απόφασή του με την οποία απέρριψε τις β και γ βάσεις της αγωγής και ανέστειλε την εκδίκαση αυτής ως προς τη πρώτη βάση.

Την απόφαση αυτή προσέβαλε η εκκαλούσα με την από (αριθ. εκθ. κατ. έφεσή της επί της οποίας εκδόθηκε η απόφαση του παρόντος δικαστηρίου με την οποία αυτή (έφεση) απορρίφθηκε ως απαράδεκτη. Ακολουθώς επί της α βάσης της ανωτέρω από αγωγής εκδόθηκε η οριστική απόφαση με την οποία απορρίφθηκε και η βάση αυτή. Κατά αμφοτέρων των οριστικών αποφάσεων του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου η εκκαλούσα άσκησε την από ενώπιον του παρόντος Δικαστηρίου έφεσή της, που κατατέθηκε στη γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου υπ' αύξοντα αριθμό και στη γραμματεία του παρόντος Δικαστηρίου υπ5 αύξοντα αριθμό, προσδιορίστηκε για τη σημερινή δικάσιμο και γράφτηκε στο πινάκιο.

Η υπόθεση εκφωνήθηκε από τη σειρά του οικείου πινακίου και συζητήθηκε.

Οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων παραστάθηκαν αυτοπροσώπως, αναφέρθηκαν στις νομίμως κατατεθείσες προτάσεις τους και ζήτησαν να γίνουν δεκτές.

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟΝ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση κατά των και αποφάσεων του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών (εκ των οποίων η δεύτερη αφορά το μη οριστικέ) μέρος της πρώτης), που εκδόθηκαν αντιμωλία των διαδίκων κατά την τακτική διαδικασία και η μεν πρώτη εξ αυτών απέρριψε την δεύτερη και τρίτη βάση ενώ η δεύτερη την πρώτη βάση της από αγωγής της ενάγουσας ήδη εκκαλούσας κατά των εφεσιβλήτων, έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 495,

511, 513, 516, 517 και 518 του ΚΠολΔ, αφού: 1) οι μεν εκκαλούμενες επιδόθηκαν στην εκκαλούσα με την επιμέλεια των εφεσιβλήτων την και αντίστοιχα (σχετ. οι από και επισημειώσεις του δικαστικού επιμελητή Αθηνών Σταμάτιου Χατζηδάκη στο επικυρωμένο αντίγραφο των εκκαλουμένων που επιδόθηκαν στην εκκαλούσα), η δε έφεση κατατέθηκε στη Γραμματεία του πρωτοβάθμιου Δικαστηρίου την, εντός δηλαδή της τριακονθήμερης προθεσμίας από της επιδόσεως των εκκαλουμένων που η διάταξη του άρθρου 518 παρ.1 του ΚΠολΔ τάσσει για την άσκηση της έφεσης και 2) η εκκαλούσα έχει καταθέσει το προβλεπόμενο από το άρθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολΔ για την άσκησή της παράβολο (σχετ. η βεβαίωση της Γραμματέως του Πρωτοδικείου Αθηνών επί της έκθεσης κατάθεσης). Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω κατ' ουσίαν.

Η ενάγουσα του ισχυρίστηκε με την από αγωγή της ότι στον Αττικής την απεβίωσε ο πατέρας της του , κάτοικος εν ζωή Αττικής, πλησιέστερους δε εξ αίματος συγγενείς του κατέλειπε την ίδια (ενάγουσα- κόρη του) τον πρώτο εναγόμενο υιό του και τα εγγόνια του δεύτερη και τρίτο των εναγόμενων, τέκνα του προαποβιώσαντος στις υιού του , οι οποίοι είναι μοναδικοί εξ αδιαθέτου κληρονόμοι και νόμιμοι μεριδούχοι του. Ότι κατά το χρόνο του θανάτου του κατέλειπε μόνο τα αναφερόμενα κινητά αξίας 5.500 ευρώ, ενώ δεν άφησε χρέη και τα έξοδα κηδείας του δεν αναζητούνται από την ίδια. Ότι ο κληρονομούμενος, κατά τη διάρκεια της ζωής του, είχε προβεί σε χαριστικές παροχές προς όλα τα τέκνα του, ήτοι την ίδια, τον πρώτο εναγόμενο και τον πατέρα των δεύτερης και τρίτου των εναγόμενων και συγκεκριμένα: 1) προς την ίδια μεταβίβασε συστήνοντας υπέρ αυτής προίκα ή λόγω γονικής παροχής τα αναφερόμενα ακίνητα η αξία των οποίων κατόπιν αναπροσαρμογής της, ανέρχονταν καυτά το χρόνο θανάτου του κληρονομούμενου στο συνολικό ποσό των 492.673,36 ευρώ, 2) προς τον πρώτο εναγόμενο μεταβίβασε λόγω γονικής παροχής τα αναφερόμενα στην αγωγή ακίνητα καθώς και λόγω πώλησεως που υπέκρυπτε όμως δωρεά το 20% του κεφαλαίου της επιχείρησης της ομόρρυθμης εταιρείας «», η συνολική αξία των οποίων μετά την αναπροσαρμογή της, ανέρχονταν κατά το χρόνο θανάτου του κληρονομούμενου στο ποσό του 1.931.313,21 ευρώ και 3) προς τον προαποβιώσαντα υιό του, πατέρα της δεύτερης και του τρίτου των εναγόμενων, μεταβίβασε λόγω δωρεάς και γονικής παροχής τα αναφερόμενα στην αγωγή ακίνητα καθώς και λόγω πώλησεως που υπέκρυπτε όμως δωρεά το 20% του κεφαλαίου της επιχείρησης της ομόρρυθμης εταιρείας «.....» , η συνολική αξία των οποίων μετά την αναπροσαρμογή της ανέρχονταν κατά το χρόνο θανάτου του κληρονομούμενου στο ποσό του 1.787.011,45 ευρώ. Ότι οι παροχές αυτές του πατέρα της προς τον πρώτο εναγόμενο και τον πατέρα των λοιπών εναγόμενων, οι οποίοι ήταν ήδη αποκατεστημένοι επαγγελματικά και οικονομικά, υπερέβαιναν το εκ των περιστάσεων επιβαλλόμενο μέτρο σύμφωνα με το άρθρο 15(* 1 ο ;.αι συνιστούν δωρεές. Ότι με τις εν λόγω παροχές προσβλήθηκε το δικαίωμα της νόμιμης μοίρας της επί της κληρονομιάς του πατέρα της η οποία ανέρχεται στο 1/6 αυτής άλλως σε 702.749,67 ευρώ, για τη συμπλήρωση της οποίας δικαιούται να λάβει επιπλέον κληρονομαία περιουσία, αξίας 210.076,31 ευρώ (702749,67 - 492673,36). Ζήτησε δε, κατόπιν μετατροπής του καταψηφιστικού αιτήματος της αγωγής σε αναγνωριστικό : α) να αναγνωριστεί νόμιμη μεριδούχος κατά ποσοστό 1/6 επί της κληρονομιάς του αποβιώσαντος πατέρα της, β) να αναγνωριστεί ότι υπόκεινται σε ανατροπή οι αναφερόμενες από τις πιο πάνω χαριστικές δικαιοπραξίες του αποβιώσαντος προς τους εναγόμενους κατά σειρά από την νεότερη προς την παλαιότερη και μέχρι συμπλήρωσεως της νόμιμης μοίρας της, γ) να αναγνωριστεί ότι οι εναγόμενοι υποχρεούνται να προβούν σε δήλωση βουλήσεως

για τη μεταβίβαση σε αυτήν, κατά κυριότητα και νομή, των αναφερόμενων ακινήτων και μεριδίων εταιρικού κεφαλαίου της εταιρείας «.....», μέχρι της συμπληρώσεως της νόμιμης μοίρας της, άλλως, σε περίπτωση που δεν είναι δυνατή η αυτούσια απόδοση των ανωτέρω, να αναγνωριστεί ότι υποχρεούνται να της καταβάλλουν, ευθυνόμενοι έκαστος εις ολόκληρον, το ποσό της νόμιμης μοίρας της που υπολείπεται (210.076,31 ευρώ), με τον νόμιμο τόκο από την επίδοση της από αγωγής της, άλλως να αναγνωριστεί ότι υποχρεούνται να της καταβάλλουν το ανωτέρω ποσό, σύμφωνα με τις διατάξεις του αδικαιολόγητου πλουτισμού (άρθρο 943 παρ. 2 ΑΚ). Το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την εν μέρει οριστική απόφασή του, ανέστειλε την συζήτηση της αγωγής, ως προς την πρώτη βάση αναγνώρισης του κληρονομικού δικαιώματος της ενάγουσας, προκειμένου να προσκομισθεί από αυτή το προβλεπόμενο από το άρθρο 106 ν.δ/τος 118/1973 πιστοποιητικό περί υποβολής δήλωσης φόρου κληρονομιάς, έκρινε κατά τα λοιπά παραδεκτή και νόμιμη την αγωγή εκτός από το αίτημα καταβολής τόκων από την επίδοση της από αγωγής το οποίο κρίθηκε μη νόμιμο αφού η ενάγουσα παραιτήθηκε από την αγωγή αυτή, καθώς και το επικουρικό αίτημα περί αδικαιολόγητου πλουτισμού, το οποίο απορρίφθηκε ως αόριστο, για το λόγο ότι δεν αναφερόταν στην αγωγή ο λόγος για τον οποίο δεν σώζεται το αντικείμενο της ανατραπέιδας παροχής ώστε να προκάνει η αποκόμιση ή μη ανταλλάγματος. Ακολουθώντας το Δικαστήριο, ερευνώντας την υπόθεση στην ουσία της, απέρριψε την σωρευόμενη αγωγή μέμψης άστοργης δωρεάς ως ουσιαστικά αβάσιμη, δεχόμενο ως ουσιαστικά βάσιμη την ένσταση παραγραφής που πρόβαλλαν οι εναγόμενοι. Περαιτέρω με την από κλήση της ενάγουσας επανήλθε προς συζήτηση η ανωτέρω αγωγή, κατά το μέρος που είχε ανασταλεί, το δε πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την οριστική απόφασή του ανακάλεσε την ανωτέρω απόφαση, κατά την περί αναστολής της εκδίκασης της υπό κρίση αγωγής διάταξή της, δεχόμενο ότι δεν καθιερώνεται απαράδεκτο της συζήτησης εξαιτίας μη προσκόμισης πιστοποιητικού περί υποβολής δήλωσης φόρου κληρονομιάς, ακολουθώντας δε ερεύνησε στην ουσία της την εν λόγω βάση αναγνώρισης του κληρονομικού δικαιώματος της νόμιμης μοίρας της ενάγουσας, απορρίπτοντας την ως ουσιαστικά αβάσιμη, για το λόγο ότι πλέον του ότι οι εναγόμενοι δεν αμφισβητούν το κληρονομικό δικαίωμα της ενάγουσας ως νόμιμης μεριδούχου επί της κληρονομιάς του αποβιώσαντος, μετά την απόρριψη των λοιπών βάσεων που αφορούσαν την μέμψη των άστοργων δωρεών ως προς συγκεκριμένα ακίνητα, με την προαναφερόμενη απόφαση του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου, ελλείπει το έννομο συμφέρον αυτής για την αναγνώριση του δικαιώματος της νόμιμης μοίρας της επί των ιδίων ακινήτων. Την εξαφάνιση της οριστικής απόφασης και της ως προς τις οριστικές της διατάξεις και την εξ ολοκλήρου παραδοχή της αγωγής της ζητεί η ενάγουσα, ήδη εκκαλούσα, με την υπό κρίση έφεσή της για λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη, από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και σε εσφαλμένη εκτίμηση των αποδείξεων

1. Η παραγραφή είναι ο θεσμός του δικαιού, εξαιτίας του οποίου μία αξίωση παραλύει, επειδή ο δικαιούχος της παρέλειψε να την ασκήσει εντός ορισμένου χρονικού διαστήματος που προβλέπεται στο νόμο. Με τη συμπλήρωση του χρόνου της παραγραφής η αξίωση δεν αποσβήνεται, αλλά εξακολουθεί να εκδηλώνει σημεία ζωής, υπάρχουσα ως φυσική ή ατελής ενοχή. Εξάλλου η παραγραφή δεν λαμβάνεται υπόψη αυτεπαγγέλτως, αλλά μόνο κατόπιν πρότασής της από τον οφειλέτη, ο οποίος λόγω της συμπλήρωσής της μπορεί να αρνηθεί να εκπληρώσει την παροχή (άρθρο 272 ΑΚ). Η Περαιτέρω κατά το άρθρο 261 ΚΠολΔ, όπως ίσχυε πριν την τροποποίησή του με το Ν.412Α 2013, "Μην παραγραφή διακόπτει η έγερση της αγωγής. Η παραγραφή που διακόπηκε με τον τρόπο αυτό αρχίζει και πάλι από την τελευταία διαδικαστική πράξη

των διαδίκων ή του δικαστηρίου". Το ίδιο άρθρο 261 ΚΠολΔ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 101 παρ. 1 Ν. 4139/2013 (ΦΕΚ Α 74/20.03.2013), ορίζει: "1. Την παραγραφή διακόπτει η άσκηση της αγωγής. Η παραγραφή που διακόπηκε με τον τρόπο αυτόν αρχίζει και πάλι από την έκδοση τελεσίδικης απόφασης ή την κατ' άλλον τρόπο περάτωση της δίκης. 2. Στην περίπτωση που οι διάδικοι δεν επισπεύδουν την πρόοδο της δίκης και εφόσον δεν προβλέπεται άλλη προθεσμία για την ενέργεια διαδικαστικών πράξεων από αυτούς, η παραγραφή αρχίζει και πάλι έξι μήνες μετά την τελευταία διαδικαστική πράξη των διαδίκων ή του δικαστηρίου. Στις περιπτώσεις αυτές η παραγραφή διακόπτεται εκ νέου εφόσον κάποιος διάδικος επισπεύσει την πρόοδο της δίκης. 3. Η παρούσα διάταξη εφαρμόζεται και στις εκκρεμείς υποθέσεις εφόσον δεν έχει εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση". Εν προκειμένω, με τον πρώτο λόγο της υπό κρίση έφεσης, η εκκαλούσα προσάπτει στην εκκαλούμενη απόφαση την παραβίαση των διατάξεων του άρθρου 261 ΑΚ με την παραδοχή της ενστάσεως των εναγόμενων περί παραγραφής της αξίωσης αυτής «εν επιδικία». Από τα έγγραφα που επικαλούνται και προσκομίζουν οι διάδικοι προκύπτουν ως προς τον ερευνόμενο λόγο έφεσης τα ακόλουθα: Η ενάγουσα με την από (αριθ. εκθ. κατ) αγωγή της ενώπιον του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών ισχυριζόμενη προσβολή της νόμιμης μοίρας της επί της κληρονομιάς του αποβιώσαντος στις πατέρα της, του, ζήτησε την ανατροπή των αναφερόμενων σε αυτή προς τους εναγόμενους παροχών, κατά το μέρος που είναι δωρεές, μέχρι το ποσό κατά το οποίο θίγεται η νόμιμη μοίρα της, διακόπτοντας έτσι την παραγραφή της αξίωσής της. Ακολούθως με την δεύτερη από (αριθ.εκθ.κατ.) αγωγή της ενώπιον του ίδιου Δικαστηρίου και με όμοιο περιεχόμενο και αίτημα, η ενάγουσα παραιτήθηκε ρητά από το δικόγραφο της ανωτέρω πρώτης αγωγής, ενώ το ίδιο ακριβώς έπραξε και ως προς την δεύτερη αγωγή παραιτούμενη από το δικόγραφο αυτής με την τρίτη από (αρ. εκθ. κατ.) αγωγή της, με το ίδιο περιεχόμενο και αίτημα. Τέλος με την κρινόμενη από (αρ. εκθ.κατ.) αγωγή, με το ίδιο όπως οι προηγούμενες περιεχόμενο και αίτημα, η ενάγουσα παραιτήθηκε και από την τρίτη αγωγή, με συνέπεια την ματαίωση της συζήτησης των ανωτέρω τριών πρώτων αγωγών, ενώ επί της κρινόμενης εκδόθηκε η μη οριστική απόφαση του εν λόγω Δικαστηρίου με την οποία ανέσταλη η πρόοδος της δίκης μέχρι να καταβάλλει η ενάγουσα στους εναγόμενους, τα έξοδα των προηγούμενων δικών. Η δημοσίευση της απόφασης αυτής ήταν η τελευταία διαδικαστική πράξη του δικαστηρίου. Ακολούθως με την από (αρ. εκθ. κατ.) κλήση της που επιδόθηκε στους εναγόμενους την, η ενάγουσα επανέφερε προς συζήτηση την ανωτέρω αγωγή, πλην όμως με την μη οριστική απόφαση του ανωτέρω Δικαστηρίου, αναβλήθηκε η έκδοση οριστικής απόφασης και διατάχθηκε η επανάληψη της συζήτησης, προκειμένου να προσκομιστούν τα αποδεικτικά της εξόφλησης των εξόδων των προηγούμενων δικών έγγραφα, με βάση την προαναφερόμενη μη οριστική απόφαση του ίδιου Δικαστηρίου. Από την τελευταία όμως διαδικαστική πράξη, ήτοι τη δημοσίευση της 9/5-1-2009 απόφασης, έως την κατάθεση και επίδοση της από 11.10.2017 κλήσης που έλαβε χώρα, κατά τα ανωτέρω, την 24-11-2017 έχει παρέλθει χρονικό διάστημα πέραν της διετίας (άρθρο 1836 εδ. γ ΑΚ) και συνεπώς σύμφωνα με τα παραπάνω η αξίωση της ενάγουσας παραγράφηκε εν επιδικία, ενώ δεν αποδείχθηκε ότι μεσολάβησαν προγενέστερα διακοπικά της παραγραφής γεγονότα, ούτε άλλωστε η ενάγουσα επικαλείται στοιχεία, από τα οποία να προκύπτει η διακοπή της παραγραφής σε προγενέστερο της κατάθεσης στη γραμματεία του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου και επίδοσης της κλήσης, χρόνο. Η ενάγουσα και ήδη εκκαλούσα προς αντίκρουση της ένστασης παραγραφής ισχυρίζεται με τον μοναδικό λόγο έφεσης ότι κατά την διάταξη του άρθρου 261 ΑΚ, όπως αντικαταστάθηκε με το άρθρο 101 του Ν 4129/21)1.3, η αξίωση αυτής δεν

παραγράφηκε, καθόσον γι' αυτή δεν είχε εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση ούτε είχε περατωθεί με άλλο τρόπο η δίκη και συνακόλουθα η διακοπή της με την άσκηση της υπό κρίση αγωγής παραγραφή τελούσε σε αναστολή. Όμως, στην προκειμένη περίπτωση, πρέπει να εφαρμοστεί η διάταξη του άρθρου 261 του ΑΚ, όπως αυτή ίσχυε πριν την αντικατάστασή της με το άρθρο 101 παρ. 1 του Ν. 4139/2013, παρά το γεγονός ότι στη διάταξη του άρθρου 261 παρ. 3 του ΑΚ, όπως ισχύει μετά την αντικατάστασή της, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, ορίζεται ότι η διάταξη αυτή εφαρμόζεται και στις εκκρεμείς υποθέσεις, εφόσον δεν έχει εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση. Ειδικότερα, η νέα διάταξη του άρθρου 261 του ΑΚ, μετά από τελεολογική συστολή του γράμματος της και προς την κατεύθυνση της σύμφωνης προς το Σύνταγμα ερμηνείας της διάταξης αυτής, θα πρέπει να γίνει δεκτό ότι δεν καταλαμβάνει τις εκκρεμείς υποθέσεις, στις οποίες δεν έχει μεν εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση, πλην όμως η παραγραφή της απαίτησης σε επιδικία έχει ήδη επέλθει, σύμφωνα με τα οριζόμενα στη διάταξη του άρθρου 261 του ΑΚ, όπως ίσχυε. Υπό την αντίθετη ερμηνευτική εκδοχή, ότι δηλαδή η νέα αυτή διάταξη καταλαμβάνει όλες ανεξαιρέτως τις εκκρεμείς υποθέσεις, στις οποίες δεν έχει εκδοθεί τελεσίδικη απόφαση, ανεξάρτητα από το ζήτημα εάν σε ορισμένες από τις υποθέσεις αυτές η παραγραφή σε επιδικία έχει ήδη συμπληρωθεί, κατ' εφαρμογή της διάταξης του άρθρου 261 του ΑΚ, όπως αυτή ίσχυε πριν από την αντικατάστασή της, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα, η αναδρομικότητα της ρύθμισης θα οδηγούσε στην επαναφορά της απαίτησης στην αρχική και πλήρη μορφή της, ενώ ήδη αυτή υφίσταται μόνον ως φυσική ή ατελής ενοχή λόγω της παραγραφής. Η εκδοχή αυτή, όχι μόνο δεν θα ήταν δογματικά δόκιμη και θα περιήγαγε αιφνιδιαστικά τον αντίδικο του φορέα της -παραγεγραμμένης- απαίτησης σε δυσμενή θέση, αλλά κυρίως θα ήγειρε και ζητήματα συνταγματικότητας της ρύθμισης, αφού θα συνιστούσε συνταγματικά ανεπίτρεπτη επέμβαση της νομοθετικής εξουσίας στο έργο της Δικαιοσύνης (ΑΠ 796/2018 ΝΟΜΟΣ). Έτσι αν καταλάμβανε όλες τις υποθέσεις, ανεξαρτήτως αν οι αξιώσεις παρεγράφησαν ή όχι, θα επρόκειτο για αναβίωση παραγεγραμμένων ήδη απαιτήσεων που θα επερχόταν μέσω της αναδρομικής "παράτασης" του χρόνου παραγραφής τους, με αποτέλεσμα η ρύθμιση να αντίκειται στην αρχή του κράτους δικαίου που πηγάζει από το Σύνταγμα και ειδικότερα στην αρχή της ασφάλειας του δικαίου, η οποία απορρέει ιδίως από τις διατάξεις των άρθρων 2 παρ. 1 και 25 παρ. 1 εδ. α' του Συντάγματος [κατά την κρατούσα άποψη που δέχεται και το παρόν Δικαστήριο (ΑΠ 361/2019, ΑΠ 796/2018, ΑΠ 1241/2018 στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ) για την αντίθετη άποψη βλ. ΑΠ 148/2017, ΑΠ 277/2017. ΑΠ 1444/2019 στην ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ]. Κατά συνέπεια, η ως άνω αξίωση της εκκαλούσας, κατά τα εκτεθέντα παραπάνω, έχει υποκύψει σε παραγραφή σε επιδικία και δεν καταλαμβάνεται από τη νέα διάταξη του άρθρου 261 του ΑΚ, σύμφωνα με τα προαναφερόμενα. Κατόπιν αυτών, το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο, που με την εκκαλούμενη απόφασή του, κρίνοντας ομοίως απέρριψε την αγωγή ως ουσιαστικά αβάσιμη λόγω παραγραφής εν επιδικία της με αυτή ασκούμενης αξιώσεως, δεν έσφαλε περί την ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και ορθώς τις αποδείξεις εξετίμησε. Συνεπώς τα όσα αντίθετα προς τις πιο πάνω παραδοχές η ενάγουσα- εκκαλούσα με τον μοναδικό λόγο της εφέσεως της υποστηρίζει είναι αβάσιμα και απορριπτέα. Περαιτέρω με τον ίδιο λόγο έφεσης η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι η εν επιδικία παραγραφή της ένδικης αξιώσεως της διεκόπη δια της επικουρικής προβληθείσας με τις από 7-2-2008 κατατεθείσες ενώπιον του πρωτοβαθμίου Δικαστηρίου προτάσεις των εναγόμενων, ένστασης συμψηφισμού, η οποία συνιστά δικαστική αναγνώριση της ένδικης αξιώσεως της περί μέμψεως άστοργη δωρεάς. Ο ισχυρισμός αυτός είναι ουσιαστικά αβάσιμος και απορριπτέος, για το λόγο ότι η δικαστική ένσταση συμψηφισμού έχει χαρακτήρα επικουρικότητας, υπό την έννοια ότι σε περίπτωση που γίνει δεκτή εν όλο ή εν μέρει η αγωγή να συμψηφιστεί η αντίθετη

αξίωση, ήτοι προτείνεται ως επιθετικό μέσο κατά της αγωγής και δεν ισοδυναμεί με συννομολόγηση της προβληθείσας δια της αγωγής αξίωσης. Περαιτέρω με τον ίδιο ως άνω λόγο έφεσης η εκκαλούσα ισχυρίζεται ότι η κατά την διάταξη του άρθρου 295 παρ.2 ΚΠολΔ ένσταση μη καταβολής των δικαστικών εξόδων προηγούμενων δικών, την οποία προέβαλλαν οι εναγόμενοι και έγινε δεκτή από το πρωτοβάθμιο Δικαστήριο με την μη οριστική απόφασή του, δημιουργεί προσωρινό δικονομικό απαράδεκτο, συνέπεια του οποίου η επίδικη αξίωσή της δεν έχει παραγραφεί εν επιδικία, αφού αυτό δεν υπερτερεί του δικού της θεμελιώδους δικονομικού δικαιώματος της ακροάσεως στη δίκη, ενώ στην περίπτωση οικονομικής απορίας ή δυνατότητας καταβολής των δικαστικών εξόδων όπως συνέτρεχε στο πρόσωπό της, όφειλε να διακοπεί η παραγραφή, προκειμένου να μην καταλυθεί το προστατευμένο από τις Συνταγματικές διατάξεις και την ΕΣΔΔ δικαίωμα παροχής έννομης προστασίας της. Επίσης ισχυρίζεται ότι η συμπεριφορά των εναγόμενων ως προς την επιμονή τους, κατά τα ανωτέρω, στην είσπραξη των δικαστικών εξόδων τους από τις προηγούμενες δίκες είναι καταχρηστική, αφού λόγω της οικονομικής της αδυναμίας να τα καταβάλλει, γεγονός που γνώριζαν, οδήγησε στο πάγωμα της δίκης, την οποία οι εναγόμενοι ουδέποτε επέσπευσαν. Ο ισχυρισμός αυτός είναι στο σύνολό του αβάσιμος και απορριπτός, διότι οι εναγόμενοι άσκησαν νόμιμο δικαίωμά τους για την διασφάλιση των εν νόμων συμφερόντων τους ενόψει της προηγηθείσας παραίτησης της ενάγουσας από τρεις αγωγές. Είναι αδιάφορη δε η οικονομική αδυναμία της ενάγουσας και ως εκ τούτου το γεγονός ότι αυτή δεν μπορούσε να ανταποκριθεί για οικονομικούς λόγους στην υποχρέωσή της, γεγονός που την εμπόδιζε να ακουστεί, δεν επιδρά στην αξίωση των αντιδίκων της να τους καταβληθούν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

II. Κατά τη διάταξη του άρθρου 520 παρ. 1 του ΚΠολΔ, το έγγραφο της έφεσης πρέπει να περιέχει τα κατά τα άρθρα 118-120 στοιχεία και τους λόγους της έφεσης, ήτοι τις πλημμέλειες της προσβαλλόμενης πρωτόδικης απόφασης, οι οποίες συνίστανται σε νομικά ή πραγματικά σφάλματα του πρωτοβάθμιου δικαστηρίου ή και του ίδιου του εκκαλούντος. Οι λόγοι της έφεσης πρέπει να είναι σαφείς και ορισμένοι, ώστε να μπορεί να οριοθετηθεί η εξουσία του εφετείου, ενόψει, μάλιστα, της διάταξης του άρθρου 522 ΚΠολΔ, που ορίζει ότι η υπόθεση μεταβιβάζεται στο δευτεροβάθμιο δικαστήριο μέσα στα όρια που καθορίζονται από την έφεση (και τους τυχόν πρόσθετους λόγους και τα πραγματικά περιστατικά, τα οποία, κατά τον εκκαλούντα, συνιστούν την αποδιδόμενη νομική πλημμέλεια (ΑΠ 1574/2014 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Εν προκειμένω η υπό κρίση έφεση, καθ' όσον στρέφεται κατά της οριστικής απόφασης του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, είναι απαράδεκτη σύμφωνα και με την ανωτέρω υπό στοιχείο II σκέψη, διότι με αυτή δεν προσβάλλεται οποιοδήποτε κεφάλαιο της εν λόγω εκκαλούμενης απόφασης, ενώ δεν περιέχει γενικό λόγο εσφαλμένης ερμηνείας και εφαρμογής του νόμου και εσφαλμένης εκτίμησης των αποδείξεων ούτε ειδικό λόγο έφεσης. Η επιχειρούμενη με τις προτάσεις συμπλήρωση της ελλείψεως αυτής είναι απαράδεκτη ελλείψει προδικασίας (ΑΠ 305/2001 δημ. ΝΟΜΟΣ).

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω και εφόσον δεν υπάρχει άλλος λόγος της υπό κρίση έφεσης προς έρευνα, πρέπει αυτή να απορριφθεί κατ' ουσία, να διαταχθεί η εισαγωγή στο δημόσιο ταμείο του παράβολου που η εκκαλούσα κατέθεσε κατά την άσκηση της εφέσεώς της (άρθρο 495 παρ. 3 του ΚΠολΔ) και να καταδικαστεί η εκκαλούσα στη δικαστική δαπάνη των εφεσιβλήτων για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, σύμφωνα με τα άρθρα 176, 183 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, όπως ειδικότερα αναφέρονται στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει αντιμωλία των διαδίκων.

Δέχεται τυπικά και απορρίπτει κατ' ουσίαν την από υπ' αριθμόν εκθέσεως καταθέσεως έφεση κατά των οριστικών και αποφάσεων του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών.

Διατάσσει να εισαχθεί στο δημόσιο ταμείο το παράβολο που η εκκαλούσα κατέθεσε κατά την άσκηση της εφέσεώς της.

Καταδικάζει την εκκαλούσα στη δικαστική δαπάνη των εφεσιβλήτων για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας, την οποίαν ορίζει στο ποσό των εξακοσίων (600) ευρώ.

Κρίθηκε και αποφασίσθηκε στην Αθήνα στις 13 Ιανουαρίου 2022 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του στις 17 Φεβρουάριου 2022, σε έκτακτη συνεδρίαση, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξούσιων δικηγόρων τους.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ
Ο ΓΡΑΜΜΑΤΕΛΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΛΑΝΤΖΗΣ